

paa Udflytterstederne ere Hundene det eneste Baaben, man har at stole paa. Jeg maa forøvrigt udtrykkelig bemærke, at jeg aldeles ikke har nogen Mistillid til Politiet paa Landet. Jeg har den største Agtelse for de Mænd, der bestyre det; de gjøre vist Alt, hvad der er dem muligt, for at opfylde deres Pligter, men med de Midler, der staae til deres Raadighed, er det dem en Umulighed at kunne gjøre det. Man maa erindre, at mange Jurisdictioner paa Landet have en Udstrækning af 2—3 Mile og derover, og at Politimesterens Bolig derhos som oftest ligger i en Udkant af Districtet. Han har maaskee ikke flere end 2, 3 eller høist 4 Betjente og slet ingen beredne. De kunne altsaa umuligt komme ud omkring i Jurisdictionen, og man seer heller ikke Noget til dem i længere bortliggende Egne. Dette er ogsaa anerkjendt i Udvalgets Betænkning. Der er en Amtsgemeinde i Sjælland, som i denne Tid ifølge Bladene søger at faae en bereden Politibejant; man føler altsaa der Mangelen af en saadan. Jeg troer derfor virkelig, at det vilde være høist uretsfærdigt at forhindre Landets Borgere i at have det Forsvar, som de selv kunne skaffe sig, saalænge Staten ikke seer sig istand til at sørge bedre for Eiendoms-sikkerheden, end det nu er Tilfældet. Jeg skal tillade mig blot med et Par Exempler at tydeliggjøre, hvorfor jeg holder saa stærkt herpaa. Jeg har i den lange Tid, hvori jeg har boet paa Landet, flere Gange oplevet, at, naar en Thy er bleven fængslet og er bleven confronteret med sine Kammerater, have de under Forhørerne udsagt, at de ogsaa havde villet stjæle den og den Nat paa den og den Gaard, at de vare mødte med en lille Vogn, hvormed de vilde have fjort alt Tøiet bort fra Blegen, hvis der ikke var kommet en løs Hund og havde forstyrret dem. Andre have udsagt, at de f. Ex. havde været isærb med at stjæle en Hest ud af en Stald, men at der saa kom en løs Hund og drev dem bort. Jeg kjender fra Forhør flere Exempler paa, at Thyer paa Landet, Vagabonder, som streife omkring og begaae Tyverier, have Frygt for disse løse Hunde. Rænehundene ere derimod ikke tilstrækkelige paa en Gaard. Hvor man har en saadan Rænehund, bliver man i Almindelighed snart lige-

ghblig for dens Gjøen. Man spørger Karlen, hvad Hunden gjør af, og faaer da i Almindelighed det Svar, at det er, fordi den hører andre Hunde gjøe, at det er Maanen, den ikke kan lide o. dsl., og naar Folk ikke engang om Aftenen gibe gaae ud og see efter, hvorfor Rænehunden gjør, gjøre de det naturligtviis endnu mindre om Natten. Løse Hunde derimod har man Nytte af; thi de komme farende frem, naar Rænehunden gjør, og have derved efter min Overbeviisning forhindret mange Tyverier, som ellers ikke vilde være blevne afsærgeede. Jeg troer, derfor, at det er urigtigt at bestaae Hundene paa Landet; selv om det kun er med en saarunge Afgift, som Udvalget foreslaaer, er det dog i Principet urigtigt, og i mange Tilfælde er derhos een Hund ikke nok efter Gaardens Størrelse; 2—3, ja, 10 kan det ofte være nødvendigt og nyttigt at have. — Jeg har til samme Paragraph tilladt mig at stille det Forslag, at 2det Stykke skal udgaae. Jeg troer, at det er ganske i Conseqvents med, hvad Udvalget har udtalt i sin Betænkning, om at det ikke, for ikke at sætte Sogneforstanderskaberne i Forlegenhed og bringe dem i Collision med andre Sogneforstanderskaber, vil overlade til Sogneforstanderskaberne at bestemme, om denne Skat skal indføres i Sognet eller ikke; jeg troer, at det staaer i Harmoni hermed, at dette Stykke gaaer ud. Naar det foreslaaes, at det skal overlades til Communalbestyrelsen saaledes at begunstige nogle Beboere ved at meddele dem frit Tegn til deres Hunde, saa er det for Sogneforstanderskabernes egen Skyld, at jeg ønsker, at denne Bestemmelse maa gaae ud, da de ville komme i Forlegenhed med den; de ville blive ansæte for at tage personlige Hensyn, blive overhængte med Begjæringer osv., og det vil let give et slet Forhold i Sognet, naar de skulle have Myndighed til efter deres eget Skjøn at bestemme, at den skal betale Afgiften, men den ikke; det vil give Sogneforstanderskaberne en vanstelig Stilling. Det er desuden min Mening, at, naar Udflyttere blive frie for at betale Skat af deres Hunde, er der paa ingen Maade Anledning til at eftergive dem, der boe i Byerne eller Kjøbstæderne, den lave Skat, som Udvalget